ΘΕΑΤΡΟ

Δύο αμερικανικά κουαρτέττα...

Στην «Ερωτική Αναρχία» του Α. Ρ. Γκέρνυ αποζητά κανείς ποικίλες διαθέσεις, συμβολισμούς και διαφορετικά επίπεδα, αλλά στην παράσταση επικράτησε η επίπεδη όψη.

ΘΕΑΤΡΟ: *Λαμπέτη* **ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ:** *Α. Ρ. Γκέρνυ*
ΕΡΓΟ: *«Ερωτική αναρχία»* **ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:** *Χριστίνα Μπαμπού-Παγκουρέλη* **ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ:** *Γιάννης Μαργαρίτης* **ΣΚΗΝΙΚΑ-ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ:** *Γιάννης Μετζικώφ*

Της ***ΑΝΝΥΣ Θ. ΚΟΛΤΣΙΔΟΠΟΥΛΟΥ***

(Κ) ΚΡΙΤΙΚΗ

Οι παραστάσεις κι οι θεατρικές σκηνές του λεκανοπεδίου είναι περίπου αμέτρητες. Αντίθετα, οι κριτικές κι οι λέξεις τους, τελείως μετρημένες. Γι' αυτό οι «συγκατοικήσεις» σ' αυτή τη στήλη θα επιδιώκονται. Μεταξύ γειτόνων άλλωστε, προκύπτουν απρόσμενοι συσχετισμοί, συγγένειες, εκπλήξεις, αβυσσαλέες αποστάσεις.

Συγκατοίκηση πρώτη: Δύο σύγχρονοι, Αμερικανοί συγγραφείς. Ο πρωτότυπος τίτλος του έργου: «The Middle Ages», σημαίνει Μεσαίωνας αλλά και μέσες ηλικίες. Ιδίως όμως σημαίνει διάθεση του συγγραφέα για διφορούμενο παιχνίδι, πράγμα που αγνοήθηκε χάριν ενός τίτλου-κράχτη. Πιστεύω, η συνταγή γραφής και παρουσίασης του έργου καθώς και η διανομή δεν χρειάζονταν κράχτες. Το έργο θα δούλευε οπωσδήποτε.

Τόπος: μια κλειστή λέσχη ανδρών της Βοστώνης - σύμβολο της συντηρητικής κι εφησυχασμένης αμερικανικής κοινωνίας. Τζάκι, πλαστικοδερμάτινος καναπές, κυνηγετικά τρόπαια, κλασσικίζοντα υπέρθυρα, μεσαιωνικές-ιπποτικές νοσταλγίες, δεσποτικός αέρας συν πισίνα στον κήπο.

Απ' αυτό το κλειστό δωμάτιο της κλειστής λέσχης ξεκινάει μια αναδρομή τριάντα χρόνων στη ζωή των ηρώων, στις σχέσεις μεταξύ τους ή με άλλους, στους σταθμούς του βίου τους. Ανάμεσα, σκόρπιες αναφορές από την παράλληλη ιστορία του κόσμου -Χιροσίμα, Κορέα, Βιετνάμ, Μάης του '68- μιαίνουν απ' τη μια πόρτα και βγαίνουν απ' την άλλη ακολουθώντας την αεικινησία ή αεισφυγία του βασικού ήρωα Μπάρνυ Ράσερ (Θανάσης Βαλτινός), ακολουθώντας τη ρέουσα γλώσσα της καλής μετάφρασης και τα εύστοχα ακούσματα της μουσικής επιμέλειας (Ιάκωβος Δρόσος).

Η Αλεξάνδρα Λαδικού και ο Γρηγόρης Βαλτινός στην παράσταση στο «Λαμπέτη»

Εφηβος ή σαραντάπεντάρης ο Μπάρνυ, αργόσχολος ή πολυάσχολος, παραμένει φύσει αουμβίβαστη και σκανταλιάρα, πνεύμα ατιθάσευτο, ψυχή πιστή και ερωτεύσιμη. Συναντά στην Ελληνορ Γκίλμπερτ (Πέμη Ζούνη), την ημιτυφλή ιδιοκτήτρια του τρυφερού θηλυκού με κόκκινα και επί 30 χρόνια αγωνίζεται να την κερδίσει.

Πλάι τους, ο δεσποτικός πατέρας Ράσερ (Αγγελος Αντωνόπουλος) και η κοσμική, χαζοπουριτανή μητέρα Γκίλμπερτ (Αλεξάνδρα Λαδικού), εφαρμόζουν πιστά, ψυχαναλυτικά δόγματα περί ψυχαναγκασμών, τραυμάτων και μεταθέσεων, πάνω στους ίδιους και στα βλαστάρια τους.

Από το έργο του Γκέρνυ δεν ζητά κανείς διαστάσεις. Περιμένει όμως ν' αναδειχθούν διαθέσεις, συμβολισμοί, επίπεδα στα οποία επενδύει ο συγγραφέας. Η σκηνοθεσία (Γιάννης Μαργαρίτης), προτίμησε αντί επιπέδων την επίπεδη όψη, χωρίς φωτοσκιάσεις και ίχνη προοπτικών. Ολα μετωπικά, σε παράλληλη σκηνική διάταξη. Οι υπαινιγμοί του συγγραφέα με τον «Αμλετ» (Φάντασμα του πατέρα) και τον «Ματωμένο Γάμο» (απαγωγή της νύφης) έμειναν δίχως ανταπόκριση.

Το μπαλάκι αφέθηκε στα χέρια των ηθοποιών, που είτε με την πείρα και τις ικανότητές τους (Αντωνόπουλος-Λαδικού) είτε με εμπνευσμένο ψάξιμο (Πέμη Ζούνη) είτε με απογείωση και δημιουργικό σύστρο (Βαλτινός), ζωντάνεψαν αυτό το ενδιαφέρον κουαρτέττο.